

Stručni rad

ULOGA UČITELJA U BOLNIČKOJ ŠKOLI

Jasna Colnerič

Osnovna škola Ferda Vesela Šentvid pri Stični, Slovenija

Sažetak

Poučavanje u bolničkom okruženju predstavlja poseban i složen oblik obrazovanja koji zahtijeva profesionalnost, empatiju, fleksibilnost i sposobnost timskog rada. Za razliku od redovnih škola, bolničko poučavanje obilježeno je stalnim promjenama broja učenika, trajanja njihovog boravka i mogućnosti sudjelovanja u nastavi. Učitelji prilagođavaju planove i metode individualnim potrebama svakog učenika, vodeći računa o njegovom zdravstvenom stanju, emocionalnom raspoloženju i spremnosti za učenje. Osim obrazovne funkcije, učitelji imaju važnu socijalnu i emocionalnu ulogu, povezujući učenike s obitelji, bolničkim osobljem i matičnom školom te osiguravajući kontinuitet obrazovanja i osjećaj pripadnosti. Učitelji prikupljaju podatke o učenicima, surađuju s timovima stručnjaka i osmišljavaju programe prilagođene fizičkom i emocionalnom stanju učenika, potičući osjećaj normalnosti i motivaciju za učenje. Rad u bolnici zahtijeva ravnotežu između razvoja kurikuluma, individualnog rada i komunikacije s učenicima i obiteljima, uz stalnu procjenu napora koji učenik može uložiti. Učitelji trebaju posjedovati osobine poput strasti, suosjećanja, strpljenja i kreativnosti. Bolnica za djecu u Šentvidu pri Stični provodi raznovrsne programe, uključujući programe za Prader-Willi sindrom, mentalno zdravlje i razvoj socijalnih vještina. Poslanstvo učitelja uključuje obrazovanje, emocionalnu i socijalnu podršku, individualizirani pristup i suradnju s timovima i obiteljima, čime se učenicima omogućuje razvoj potencijala i osjećaj pripadnosti unatoč zdravstvenim izazovima.

Ključne riječi: bolnička škola, individualizirano obrazovanje, emocionalna podrška, timski rad

1. Uvod

Poučavanje u bolničkom okruženju predstavlja poseban i složen oblik obrazovnog djelovanja koji zahtijeva visoku razinu profesionalnosti, fleksibilnosti i empatije od učitelja. Za razliku od rada u redovnim školama, bolničko poučavanje obilježeno je stalnim promjenama i neizvjesnošću – u pogledu broja učenika, trajanja njihova boravka te mogućnosti sudjelovanja u nastavnim aktivnostima. U takvom dinamičnom kontekstu učitelji svakodnevno prilagođavaju svoje planove i metode poučavanja individualnim potrebama svakog učenika, vodeći računa o njegovu zdravstvenom stanju, emocionalnom raspoloženju i razini spremnosti za učenje. Osim obrazovne funkcije, učitelji u bolnicama imaju i važnu socijalnu i emocionalnu ulogu. Oni predstavljaju most između učenika, njegove obitelji, bolničkog osoblja i matične škole, čime pridonose održavanju kontinuiteta obrazovanja i osjećaja pripadnosti. Komunikacija i suradnja s obitelji te stručnim timovima postaju ključni elementi uspjeha u ovom obliku nastave. Posebno je važno da učitelji pronađu ravnotežu između vremena posvećenog razvoju kurikuluma, individualnom radu s učenicima i poticanju njihove povezanosti s vršnjacima i školskim okruženjem iz kojeg dolaze. Unatoč brojnim izazovima, ovakav individualizirani, na učenika usmjeren pristup često dovodi do stvaranja dubokog i povjerljivog odnosa između učitelja i učenika – odnosa koji u redovnim školama nije uvijek moguć. Takva bliskost, temeljena na razumijevanju i podršci, ne samo da pozitivno utječe na učenikov obrazovni napredak, već i pridonosi njegovoj emocionalnoj stabilnosti i oporavku. Stoga se uloga učitelja u bolničkoj školi može promatrati kao spoj obrazovne, terapijske i humanističke dimenzije, usmjerene na cjelovit razvoj djeteta u izvanrednim okolnostima.

2. Značenje bolničkih škola

Bolničke škole pohađaju učenici različitih obrazovnih razina koji dolaze iz različitih matičnih obrazovnih ustanova, koje pak mogu primjenjivati različite metodologije [1]. Zbog toga učitelj u bolnici mora prikupiti individualne podatke o svakom učeniku te uskladiti svoje djelovanje s bolničkim osobljem, stručnjacima iz matične škole i drugim obrazovnim podršnim timovima [2].

Osim toga, odgovornost je bolničkog učitelja pronaći osjetljiv i poštovan pristup situaciji u kojoj se učenik nalazi [4, 5], dok istovremeno osmišljava obrazovne programe i intervencije prilagođene fizičkom i emocionalnom stanju učenika. Dakle, učitelj u bolnici mora poticati osjećaj normalnosti, stvarati rutine i motivaciju za učenje, uz održavanje komunikacije s matičnom školom učenika radi akademskih ciljeva i društvenih aspekata, poput poticanja komunikacije s vršnjacima [3].

Nadalje, poučavanje u bolnici uključuje svakodnevno suočavanje s neizvjesnošću u pogledu broja učenika, dana skrbi, trajanja obrazovnog programa i drugih okolnosti koje su u redovnim školama obično predvidljive [6]. Također, u bolničkim školama učitelji mnogo više vremena provode u komunikaciji s učenicima i njihovim obiteljima [7]. Stoga učitelji u bolnicama moraju pronaći ravnotežu između vremena posvećenog razvoju kurikuluma, komunikaciji s učenicima te poticanju kontakta s vršnjacima i obrazovnim kontekstom iz kojeg učenik dolazi [1, 5].

Na kraju, procjenjivanje koliko napora učenik može uložiti, s obzirom na svoje zdravstveno stanje, zahtijeva stalnu evaluaciju. S pozitivne strane, ovakav individualizirani, na učenika usmjeren pristup često dovodi do stvaranja vrlo bliskog odnosa između učitelja i učenika, što u redovnim školama nije uobičajeno ili moguće [1].

2.1. Osobine potrebne učiteljima u bolničkim školama za učinkovito djelovanje

Učitelji koji rade u bolničkim školama suočavaju se s nizom profesionalnih i osobnih izazova koji zahtijevaju posebne osobine i vještine kako bi mogli učinkovito djelovati u takvom specifičnom okruženju. Prema Carstensku, uspješan bolnički učitelj treba posjedovati strast, suosjećanje, empatiju, fleksibilnost, sposobnost timskog rada i dobre organizacijske vještine [1]. Slično tomu, Işıktekiner i Altun [8] naglašavaju važnost strpljenja, ljubavi, vedrine, otvorenosti za komunikaciju, pozitivnog stava, emocionalne stabilnosti te osjetljivosti na bolest i posebne potrebe učenika.

Alguacil i suradnici [9] ističu da su za uspjeh u ovom kontekstu ključne komunikativnost, kreativnost, suradnja, kooperativnost i otpornost, dok Steinke i

suradnici [7] dodaju da je važna i visoka motivacija, sposobnost brige za druge, prevladavanje prepreka, predanost, kreativnost i upornost.

Sukhanova i Sharikov [10] dodatno su sistematizirali osobine bolničkih učitelja u tri osnovna područja: profesionalno znanje i kompetencije, osobne kvalitete i karakteristike te ponašajne norme i vrijednosti. Uz to, naglašavaju potrebu za poznavanjem higijenskih i protokola kontrole infekcija, osnovnih medicinskih znanja i razumijevanja posljedica bolesti, kao i zakona i propisa koji uređuju bolničku pedagogiju. Posebno ističu i važnost razvoja vještina poučavanja u nekonvencionalnom obrazovnom okruženju, gdje su fleksibilnost i sposobnost prilagodbe svakodnevnim promjenama od presudne važnosti.

2.2. Emocionalni utjecaj rada u bolničkoj školi

Učitelji koji rade u bolničkim školama suočavaju se sa situacijama koje na njih mogu imati snažan emocionalni utjecaj [11] poput životno ugrožavajućih događaja [4], naglih promjena u zdravstvenoj prognozi učenika [1] svakodnevnih situacija patnje [7] te obitelji koje doživljavaju stres i zbunjenost, često razdvojene zbog premještanja bliže bolnici, pri čemu su im svakodnevne rutine narušene [12].

Capurso i Dennis [13] istaknuli su da karakteristike bolničkog okruženja i događaji koji se u njemu odvijaju predstavljaju skup situacija koje mogu emocionalno utjecati i na učenike i na učitelje. Izazov za bolničkog učitelja jest ublažiti te učinke barem tijekom pružanja obrazovne podrške.

Osim toga, Bustos i Cornejo [17] naveli su i druge emocionalno zahtjevne situacije, poput suočavanja sa smrću učenika, prijelaza na palijativnu skrb te izgradnje i održavanja odnosa s obitelji. Carstens dodaje da su „aspekti koji najviše brinu bolničke učitelje očuvanje emocionalnog zdravlja i suočavanje s gubicima“ (str. 38) [1].

Sva ta iskustva mogu snažno utjecati na emocionalno stanje učitelja u bolnici. Stoga se visoko preporučuje da bolnički učitelji prođu obuku o tehnikama emocionalne detenzije [12, 15], učenju postavljanja granica, prilagodbi radu s manjim timom ili bez tima [14] te nošenju s ograničenim mogućnostima za suradnju [7].

Unatoč tim izazovima, Keehan [4] napominje da bolnički učitelji svoj rad smatraju ispunjavajućim zbog nekoliko aspekata: samog obrazovnog iskustva, pružanja podrške učenicima u teškim trenucima, omogućavanja trenutaka socijalizacije, normalnosti i poznatog okruženja u kojem učenici barem nakratko zaboravljaju na bolest te svjedočenja učenikovom oporavku i otpustu iz bolnice.

Na kraju, rad bolničkog učitelja često se smatra izvorom profesionalnog rasta [1] i visoko zadovoljavajućim iskustvom [16, 7].

2.3. Bolnišnična škola Ferda Vesela Šentvid pri Stični

Nastavu osnovnoškolskog obrazovanja provode učitelji OŠ Ferda Vesela Šentvid pri Stični u okviru Područne škole u Bolnici za djecu Šentvid pri Stični. Nastava se odvija kako za učenike razredne tako i predmetne razine. Radi se o odgojno-obrazovnom radu u malim skupinama učenika. Na taj način omogućeno je da učenik unatoč zdravstvenim problemima i liječenju zadrži svoju primarnu, socijalnu ulogu, ulogu učenika. Obrazovanje mu pruža prilike za učenje, stjecanje znanja i vještina, omogućuje mu održavanje i uspostavljanje kontakata s vršnjacima, doživljavanje uspjeha, razvijanje samostalnosti, sukreiranja i suradnje s okolinom. Uključenost bolesnog učenika u odgojno-obrazovni rad značajno doprinosi kako jačanju njegove samopouzdanja, tako i poboljšanju njegove samosvijesti, koju bolest obično narušava [18].

Cilj odgojno-obrazovnog rada u bolničkim odjelima je osigurati učeniku kontinuitet učenja unatoč bolesti ili zdravstvenim teškoćama. Rad se temelji na prepoznavanju učenikovih snaga i sposobnosti kako bi se jačalo njegovo samopouzdanje i samopoštovanje te omogućilo lakše održavanje životne perspektive. Učeniku se pruža prilika za usvajanje znanja i postizanje obrazovnih standarda, a istovremeno se traže i oblikuju optimalni individualizirani oblici rada prilagođeni njegovim potrebama. Posebna pažnja posvećuje se prepoznavanju teškoća u učenju koje mogu nastati kao posljedica bolesti ili liječenja te pružanju odgovarajuće stručne podrške. Rad također uključuje stvaranje uvjeta za prevladavanje osjećaja usamljenosti, zbunjenosti, straha i tjeskobe, kao i omogućavanje smislenog provođenja dana u bolnici. Cilj je učeniku omogućiti što bolje uključivanje u odgojno-obrazovni rad matične škole. Smjernice za rad dolaze od matične škole i nastava

se planira prema njima na individualnoj razini, a ocjenjivanje znanja provodi se prema potrebi i u skladu s uputama škole. Za nastavu u bolničkim odjelima koriste se materijali i odobreni udžbenici dostupni u mrežnom katalogu udžbenika Zavoda Republike Slovenije za školstvo [18].

Bolnica za djecu u Šentvidu pri Stični nudi raznovrsne programe prilagođene učenicima s različitim potrebama i zdravstvenim izazovima. Program „Škola zdravog načina života“ pomaže učenicima razvijati zdrave navike i brinuti o svom cjelokupnom zdravlju. Kroz program „Razvojno-neurološka obrada“ učenici dobivaju individualnu procjenu i potporu prema svojim razvojnim potrebama, dok „Razvojna ambulanta s centrom za ranu obradu“ omogućuje ranu dijagnostiku i intervenciju za djecu s razvojnim teškoćama. Program „Lulanje i kakanje“ pruža podršku djeci koja imaju poteškoće u kontroli mokrenja i stolice, dok program „Mentalno zdravlje“ nudi emocionalnu i psihološku pomoć učenicima. Trening socijalnih vještina pomaže u razvoju komunikacijskih sposobnosti i suradnje s vršnjacima. Za djecu i mlade s fibromialgijom razvijen je poseban program koji im pomaže nositi se s kroničnom boli, a učenici s Prader-Willi sindromom dobivaju specifične prilagodbe i terapijske aktivnosti. Škola također omogućuje kontinuitet obrazovanja kroz program „Produženo bolničko liječenje“ te pruža dodatnu stručnu podršku kroz „Specijalističku ambulantnu djelatnost“. Svi programi usmjereni su na to da učenici, unatoč bolesti ili liječenju, mogu nastaviti učiti, razvijati svoje vještine i održavati socijalne kontakte s vršnjacima, čime se jača njihovo samopouzdanje i osjećaj smisla.

2.4. Primjer osobnog iskustva rada u bolnici za djecu

Kao učiteljica slovenskog jezika u Bolnici za djecu, svaki dan doživljavam koliko je moj posao poseban i ispunjavajući. Rad s djecom me zaista veseli, a posebno su mi bliske grupe djece s Prader-Willi sindromom i druge grupe djece s posebnim potrebama. Ovdje imam priliku posvetiti se svakom učeniku individualno, razgovarati s njim i pružiti podršku koja nadilazi samu školsku nastavu. Osim pomaganja u stjecanju znanja, važna mi je i emocionalna i socijalna podrška koju mogu pružiti, kako bi se učenici osjećali sigurno i podržano. Svaki trenutak proveden

s njima podsjeća me zašto volim svoj posao i koliko je vrijedno raditi u okruženju u kojem se djeca mogu razvijati i napredovati unatoč svim izazovima.

Poslanstvo učitelja u bolničkoj školi nije ograničeno samo na prenošenje znanja, već uključuje cjelovitu brigu o učeniku, prilagođenu njegovim individualnim potrebama, zdravstvenom stanju i emocionalnom stanju. Učitelj ovdje postaje vodič, podrška i motivator, osoba koja omogućuje kontinuitet obrazovanja i pomaže učeniku da se osjeća vrijednim, kompetentnim i uključenim unatoč izazovima bolesti ili dugotrajne hospitalizacije. Svaki učenik je jedinstven, pa je i pristup nastavi individualiziran – nastava se planira i prilagođava prema sposobnostima, interesima, tempu učenja i trenutnoj kondiciji učenika. Takav pristup omogućuje učeniku ne samo stjecanje i usvajanje znanja, već i razvijanje samostalnosti, samopouzdanja, osjećaja odgovornosti i socijalnih vještina koje su ključne za svakodnevni život.

Priprema za nastavu zahtijeva od učitelja pažljivo planiranje i kreativnost. Učitelj mora stalno pratiti napredak učenika, prilagođavati metode rada, koristiti različite obrazovne materijale i tehnike te biti spreman fleksibilno reagirati na promjene u zdravstvenom stanju učenika. Time nastava postaje više od učenja sadržaja – ona postaje prostor za razgovor, razmjenu osjećaja, podršku i motivaciju. Učitelj u bolničkoj školi često kombinira obrazovne ciljeve s emocionalnom podrškom, pomažući učenicima da se nose sa strahom, tjeskobom, osjećajem izolacije ili frustracijama koje bolest može izazvati.

Suradnja i timski rad su sastavni dio poslanstva učitelja. Učitelj blisko surađuje s kolegama, medicinskim osobljem, psiholozima, terapeutima i roditeljima kako bi se osigurao koordinirani i integrirani pristup učeniku. Razmjena informacija, zajedničko planiranje i praćenje napretka omogućuju da svaki učenik dobije potporu koja mu je potrebna u svim aspektima – od obrazovanja do emocionalnog i socijalnog razvoja. Timski rad također omogućuje da se primijene najbolje prakse i inovativne metode, prilagođene specifičnim potrebama svakog učenika, čime se povećava učinkovitost nastave i kvaliteta iskustva učenika u bolnici.

Poslanstvo učitelja u bolničkoj školi uključuje i stvaranje osjećaja sigurnosti i pripadnosti. Učenici, unatoč svojim zdravstvenim izazovima, imaju mjesto gdje ih se

sluša, gdje se cijene njihove sposobnosti, gdje mogu izraziti svoje misli i osjećaje i gdje dobivaju potporu da nastave učiti i razvijati se. Učitelj u ovom okruženju postaje most između školskog života i bolničkog okruženja, pomažući učeniku da se osjeća povezano sa školom, vršnjacima i vlastitim učenjem.

Na kraju, poslanstvo učitelja u bolničkoj školi je omogućiti učeniku da unatoč bolesti ili teškoćama nastavi svoj obrazovni put, razvija svoje potencijale, jača samopouzdanje i samopoštovanje, te osjeća da je važan i cijenjen. To je posao koji zahtijeva predanost, empatiju, fleksibilnost i timski duh, ali istovremeno pruža neizmjereno zadovoljstvo i osjećaj smisla, jer svaki uspjeh učenika – koliko god malen bio – predstavlja veliko postignuće i potvrdu važnosti poslanstva učitelja u bolničkoj školi.

3. Zaključak

Zaključno, bolničke škole predstavljaju iznimno važan oblik obrazovanja, prilagođen potrebama učenika koji se suočavaju s ozbiljnim zdravstvenim izazovima i hospitalizacijom. One omogućuju kontinuitet obrazovanja unatoč prekidima uzrokovanim bolešću, pružajući učenicima priliku da i dalje razvijaju svoje znanje, vještine i socijalne kompetencije. U tom kontekstu, uloga učitelja nadilazi tradicionalnu funkciju poučavanja; učitelj u bolničkoj školi postaje vodič, podrška i motivator, osoba koja ne samo da prenosi sadržaj kurikuluma, već također brine o emocionalnoj i socijalnoj dobrobiti učenika. Učitelji u bolničkim školama svakodnevno se suočavaju s izazovima poput nepredvidivih promjena u broju učenika, trajanja hospitalizacije i zdravstvenih stanja koja utječu na sposobnost sudjelovanja u nastavi. Zbog toga je prilagodljivost, kreativnost i sposobnost individualiziranog pristupa ključna za uspješno obrazovno djelovanje. Svaki učenik tretira se kao jedinstvena osoba, a nastava se planira i provodi prema njegovim sposobnostima, interesima i trenutnoj kondiciji. Osim akademskih ciljeva, nastava u bolnici pruža prostor za emocionalnu podršku, motivaciju i održavanje socijalnih kontakata s vršnjacima, čime učenici zadržavaju osjećaj pripadnosti i normalnosti.

Suradnja s medicinskim osobljem, psiholozima, terapeutima i roditeljima također je ključni element rada bolničkih učitelja. Kroz timski rad omogućuje se integrirani pristup učeniku, koordinacija obrazovnih i zdravstvenih ciljeva te primjena individualiziranih metoda koje najbolje odgovaraju njegovim potrebama. Takva suradnja također pomaže u praćenju napretka učenika, prepoznavanju izazova i planiranju strategija za podršku učeniku u svakodnevnim aktivnostima i učenju.

Osobine potrebne učiteljima u bolničkim školama uključuju empatiju, strpljenje, fleksibilnost, kreativnost i sposobnost timskog rada, ali i emocionalnu otpornost te motivaciju za rad s djecom u složenim i često zahtjevnim situacijama. Rad u bolničkoj školi nosi snažan emocionalni utjecaj; učitelji se susreću sa situacijama bolesti, patnje, ponekad i gubitka, te stresom obitelji. Upravo zato je podrška učiteljima, stručna obuka i razvoj emocionalnih vještina izuzetno važna kako bi se osiguralo kvalitetno obrazovanje i zaštita dobrobiti samih učitelja.

Bolnica mza djecu u Šentvidu pri Stični i njeni raznovrsni programi, uključujući „Školu zdravog načina života“, razvojno-neurološku obradu, programe za mentalno zdravlje i Prader-Willi sindrom, omogućuju učenicima kontinuirano obrazovanje i socijalnu integraciju. Poslanstvo učitelja u ovom okruženju obuhvaća obrazovanje, emocionalnu i socijalnu podršku, individualizirani pristup i suradnju s timovima i obiteljima. Takav pristup ne samo da doprinosi akademskom napretku, već jača samopouzdanje, samopoštovanje i osjećaj pripadnosti učenika, pružajući im osjećaj sigurnosti i motivaciju za učenje.

Na kraju, bolničke škole predstavljaju spoj obrazovne, terapijske i humanističke dimenzije. Rad učitelja u bolničkoj školi, iako izazovan, nudi duboko profesionalno i osobno zadovoljstvo, jer svaki napredak učenika, koliko god malen bio, predstavlja značajan uspjeh. Time se potvrđuje važnost obrazovanja i podrške u izvanrednim okolnostima, čime bolničke škole postaju ključni element cjelovitog razvoja i dobrobiti svakog djeteta.

4. Popis literature

- [1] Carstens, E. (2008). Teachers' experience of teaching in a hospital school [Unpublished doctoral dissertation]. Rand Afrikaans University.
- [2] Dixon, M. (2014). Learning between schools and hospitals—Young people and a curriculum of (dis)connection. *International Journal of Inclusive Education*, 18(3), 270–282. DOI: 10.1080/13603116.2012.676084
- [3] Boles, J. C., & Winsor, D. L. (2019). "My school is where my friends are": Interpreting the drawings of children with cancer. *Journal of Research in Childhood Education*, 33(2), 225–241. DOI: 10.1080/02568543.2019.1577771
- [4] Keehan, S. (2021). Continuing education in Irish hospital schools: Provision for and challenges for teachers. *Continuity in Education*, 2(1), 42–59. DOI: 10.5334/cie.25
- [5] Latorre, M., & Blanco, F. (2010). Función profesional del pedagogo en centros hospitalarios como ámbitos educativos excepcionales [The professional role of the pedagogue in hospitals as exceptional educational settings]. *Educación XX1*, 13(2), 95–116. DOI: 10.5944/educxx1.13.2.239
- [6] Andreatta, F., Robol, C., Bolognani, C., & Dodman, M. (2016). Sustainable education for children who are ill: Promoting wellbeing in hospital learning environments. *Visions for Sustainability*, 1(4). DOI: 10.13135/2384-8677/1438
- [7] Steinke, S. M., Elam, M., Irwin, M. K., Sexton, K., & McGraw, A. (2016). Pediatric hospital school programming: An examination of educational services for students who are hospitalized. *Physical Disabilities: Education and Related Services*, 35(1), 28–45. DOI: 10.14434/pders.v35i1.20896
- [8] Işıktekiner, F. S., & Altun, S. A. (2011). Problems and issues at hospital schools. *Eğitim ve Bilim*, 36(161), 318–331.
- [9] Alguacil, M., Bisquerra, R., Boqué, M. C., Ferreira, M., González, C., De la Torre, S., & Violant, V. (2015). Perfil competencial del profesional que interviene durante la enfermedad y convalecencia [Competence profile of the professional intervening during illness and convalescence]. Ediciones Aljibe S.L.
- [10] Sukhanova, G., & Sharikov, S. (2020). Features of recruitment of hospital teachers to work with long-term ill children. In *International online forum* (pp. 655–666). Springer, Cham. DOI: 10.1007/978-3-030-60926-9_82

- [11] Hen, M. (2020). Teaching emotional intelligence: An academic course for hospital teachers. *Continuity in Education*, 1(1), 22–36. DOI: 10.5334/cie.13
- [12] Benito, E., Arranz, P., & Cancio, H. (2011). Herramientas para el autocuidado del profesional que atiende a personas que sufren [Self-care tools for professionals caring for people who suffer]. *FMC*, 18, 59–65. URL: [https://10.1016/S1134-2072\(11\)70023-8](https://10.1016/S1134-2072(11)70023-8) (29.10.2025.)
- [13] Capurso, M., & Dennis, J. L. (2017). Key educational factors in the education of students with a medical condition. *Support for Learning*, 32(2), 158–179. DOI: 10.1111/1467-9604.12156
- [14] Lemke, R. (2004). A hospital school: An intrinsic case study [Unpublished doctoral thesis]. North Carolina State University.
- [15] Lizasoáin, O., & Lieutenant, C. (2002). La pedagogía hospitalaria frente a un niño con pronóstico fatal. Reflexiones en torno a la necesidad de una formación profesional específica [Hospital education for children with a fatal prognosis. Reflections on the need for specific professional training]. *Estudios sobre Educación*, 2, 157–165. DOI: 10.15581/004.2.25670
- [16] Hen, M., & Gilan-Shochat, M. (2022). Exploring the unique professional identity of hospital teachers. *Continuity in Education*, 3(1), 115–126. DOI: 10.5334/cie.46
- [17] Bustos, C., & Cornejo, R. (2014). Sentidos del trabajo en docentes de aulas hospitalarias: Las emociones y el presente como pilares del proceso de trabajo [Senses of work in hospital schools: Emotions and the present as the pillars of the work process]. *Psicoperspectivas*, 13(2), 186–197. DOI: 10.5027/psicoperspectivas-Vol13-Issue2-fulltext-365
- [18] Bolnišnica za otroke. URL: <https://www.bos-sentvid.si/programi/osnovnosolsko-izobrazevanje/> (29.10.2025.)